

Sygn. akt I ACa 5/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Zofia Kawińska-Szwed
Sędziowie :	SA Joanna Kurpierz SO del. Lucyna Morys-Magiera (spr.)
Protokolant :	Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt I C 33/14

1) oddala apelację;

2) nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa;

3) przyznaje na rzecz adwokata J. P. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach wynagrodzenie w kwocie 6642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) złote, w tym podatek od towarów i usług w wysokości 1242 (tysiąc dwieście czterdzieści dwa) złote, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 5/15

UZASADNIENIE

Powód R. C. pozwem wniesionym 13 stycznia 2014r. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa - Dyrektora Aresztu Śledczego w (...) kwoty 500.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia wyroku tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci narażenia powoda na utratę życia i spowodowanie

znacznego rozstroju zdrowia oraz znaczne oszpecenie ciała. Domagał się także zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu. Wskazał, że przebywał w jednostce pozwanego w okresie od 21 września 2000r. do 2005r. Podał, że w Areszcie Śledczym w (...) został zaatakowany nożem przez współosadzonego, w wyniku czego doznał znacznego urazu – przebicia żołądka i zapalenia otrzewnej, był hospitalizowany przez ponad dwa miesiące. Powód podniósł, iż na skutek tego zdarzenia ma uraz psychiczny, zażywa leki uspokajające zalecone przed lekarza psychiatrę, na brzuchu ma bliznę, został oszpecony na całe życie.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c., wskazując, że do zdarzenia miało miejsce w dniu 25 września 2001r., kiedy to doszło do awantury pomiędzy współosadzonymi, w czasie której zadano powodowi cios, metalowym przedmiotem przysposobionym jako niebezpieczne narzędzie. Zdarzenie miało charakter jednostkowy i nadzwyczajny. W celi były prowadzone codzienne kontrole, zaś w dniu 19 września 2011r. przeprowadzono kontrolę generalną, w czasie której nie ujawniono obecności niedozwolonych przedmiotów. Po zdarzeniu zawiadomiono służbę zdrowia Aresztu Śledczego w (...), udzielono powodowi pomocy medycznej do czasu przybycia pogotowia ratunkowego. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i wysokości, zarzucając, iż nie może ponosić odpowiedzialności za zachowania osób trzecich, wskazał na brak podstaw do izolowania powoda od sprawcy, powód nie zgłaszał wychowawcom stanu zagrożenia lub objawów agresji i niebezpiecznych zachowań.

Pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 8 kwietnia 2014r. sprecyzował roszczenie jako wynikające z zaniechań funkcjonariuszy pozwanego, skutkujących niezapewnieniem mu bezpieczeństwa osobistego oraz jego okaleczeniem. Zakwestionował podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na § 2 art. 442 k.c. i fakt, że szkoda wynikała z występku. Wskazał, że zaniechania funkcjonariuszy pozwanego polegające na nieudzieleniu lub nieefektywnym udzieleniu ochrony przed okaleczeniem, nawet jeśli wynikały z niedbalstwa, stanowią występkę wskazane w art. 16 § 1– 3 k.k. lub art. 231 § 1 i 3 k.k.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 listopada 2014r. Sąd Okręgowy w Katowicach w pkt 1 oddalił powództwo; w pkt 2 odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu; w pkt 3 przyznał adwokatowi J. P. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 8.856,00 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych), w tym 23 % podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu powodowi

Jak ustalono, powód R. C. przebywał w Areszcie Śledczym w (...) w okresach od 21 września 2000r. do 12 października 2001r., od 31 października 2001r. do 6 października 2004r. i od 30 kwietnia 2007r. do 14 maja 2008r. W dniu 25 września 2001r. powód został zraniony w brzuch nożem przez współosadzonego M. M.. Do zdarzenia doszło w celi mieszkalnej na skutek konfliktu między osadzonymi na tle rozliczeń hazardowych. Przeciwno M. M. było prowadzone postępowanie karne.

Powodowi udzielono niezwłocznie pomocy medycznej przez służbę zdrowia Aresztu Śledczego w (...), a następnie przewieziono karetką do Szpitala Miejskiego Nr (...) S., gdzie został przyjęty do Oddziału (...) z powodu rany kłutej brzucha drażącej do jamy otrzewnej i z objawami krwotoku wewnętrznego. Powoda operowano w trybie pilnym, stan pacjenta po zabiegu był średnio ciężki. W dniu 30 września 2001r. wykonano ponownie zabieg operacyjny, w czasie którego stwierdzono ropień w torbie sieciowej żołądka, cechy zapalenia otrzewnej. W dniu 12 października 2001r. powód został przekazany do leczenia w oddziale (...) szpitala więziennego w B.. W dacie przyjęcia wyraził zgodę na leczenie, które trwało do 30 października 2001r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w dniu 30 października 2001r. powód został osadzony w Areszcie Śledczym w (...). 6 listopada 2001r. zgodnie z zaleceniami służby zdrowia Aresztu Śledczego w (...) powód wymagał ponownie leczenia szpitalnego przy Areszcie Śledczym w B., jednak nie wyraził zgody na to leczenie, podając, że jedynym odpowiednim miejscem leczenia jest dla niego szpital cywilny. W dniu 12 listopada 2001r. powód zgłosił wychowawcy fakt bicia go po głowie przez współosadzonych, czego wszczęte postępowanie nie potwierdziło.

Jak ustalono, kontrole cel mieszkalnych w Areszcie Śledczym w (...) są przeprowadzane zwyczajowo co kilka dni wyrывkowo, w zakresie rzeczy osobistych osadzonych, jak i techniczno – ochronnym. W razie stwierdzenia, że osadzeni posiadają przedmioty niedozwolone, np. zrobione z puszek są one wyrzucane. Przed zdarzeniem z dnia 25 września 2001r. powód miał wiedzę o posiadaniu przez współosadzonego niebezpiecznego narzędzia i tego faktu nie zgłosił.

W tym stanie rzeczy uznał Sąd pierwszej instancji, iż roszczenie powoda w istocie uległo przedawnieniu, stąd zarzut zgłoszony przez pozwanego jest skuteczny.

Przyjął, że źródłem szkody doznanej przez powoda jest czyn niedozwolony, a kwestię przedawnienia roszczeń powoda regulowały kolejno przepisy 442 k.c. oraz art. 442⁽¹⁾ k.c. Zmiana stanu prawnego, dokonana z dniem 10 sierpnia 2007r. w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy jest istotna, bowiem odmienne uregulowanie przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wynikłej ze zbrodni lub występku oraz szkody na osobie ma związek z podnoszonymi przez powoda twierdzeniami z jednej strony o powstaniu szkody na osobie, a także wskazywaniu, że szkoda wynikła z występku. Sąd Okręgowy zważył, że w myśl wskazanych przepisów roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (z tym, że termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę), natomiast z treści § 3 tego przepisu wynika, że w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Wskazał, że uregulowany w § 2 cytowanego przepisu termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkód wynosi 20 lat od dnia popełnienia przestępstwa, bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, jedynie jeżeli są one następstwem zbrodni lub występku.

Powód wskazywał, że poniesiona przez niego szkoda wynikła z występku określonego bądź w art. 160 k.k. bądź art. 231 k.k. polegającego na zaniechaniu funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w (...), polegającym na nieudzieleniu lub nieefektywnym udzieleniu ochrony przed okaleczeniem.

Sąd Okręgowy przyjął własne uprawnienie do dokonania własnych ustaleń co do przestępczego charakteru czynu wyrządzającego szkodę na potrzeby niniejszego postępowania. Stwierdził, że w okolicznościach zdarzenia z dnia 25 września 2001r., w wyniku którego powód doznał szkody w postaci zranienia nożem przez współosadzonego, dla ustalenia czy doszło do popełnienia przez funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w (...) występku, konieczne było wykazanie przynajmniej winy nieumyślnej osoby lub kilku osób, będących w tej jednostce penitencjarnej odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo osadzonych, polegającej na niedopełnieniu wynikających z przepisów karnych wykonawczych obowiązków i przez to powodujące narażenie powoda na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia.

Uznał w świetle regulacji art. 108 § 1 i 2 k.k.w., że codzienne życie osoby pozbawionej wolności powinno pozostawać pod kontrolą funkcjonariuszy służby więziennej sprawowaną w sposób pozwalający osiągnąć zarówno cel orzeczonej kary, jak również zapewnić ochronę osoby osadzonego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że kontrole cel mieszkalnych odbywały się co kilka dni, zdaniem samego powoda były szczegółowe. Sam powód wskazał, że nóż znajdował się już w celi, kiedy został w niej osadzony, jednak nie został znaleziony przez funkcjonariuszy, a powód tego nie zgłosił.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji nie jest możliwe popełnienie zbrodni lub występku przez Areszt Śledczy, bądź nieokreślone osoby, gdyż przestępstwo może popełnić tylko osoba fizyczna (art.160 § 1 – 3 k.k, art. 231 k.k.). W tej sytuacji dla przyjęcia, że szkoda wskazywana wynikała z występku, konieczne było wykazanie znamion czynu zabronionego – podmiotowych i przedmiotowych, a także wskazanie konkretnych osób, którym można przypisać winę. Tych okoliczności powód w niniejszym postępowaniu nie udowodnił zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Wobec powyższego zdaniem Sądu nie sposób uznać, by szkoda doznana przez powoda była wynikiem występku popełnionego przez funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w (...). Z kolei fakt skazania osoby atakującej powoda, za której działania

pozwany nie odpowiada, nie pozwala na zastosowanie do odpowiedzialności pozwanego 20 - letniego terminu przedawnienia roszczenia.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji roszczenie powoda skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...) uległo przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia wypadku . Przepisy art. 442 § 1 k.c. i art. 442¹ § 1 k.c. wskazują, że początek biegu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym wyznacza uzyskanie przez poszkodowanego wiedzy o dwóch faktach: po pierwsze - o szkodzie i po drugie - o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zważył, że powód od chwili zdarzenia, czyli od dnia 25 września 2001r. wiedział o szkodzie (doznał bowiem obrażeń ciała, które spowodowały uszczerbek na jego zdrowiu) i miał również wiedzę o tym, iż do wypadku doszło w czasie osadzenia w Areszcie Śledczym w (...) oraz, że w celi mieszkalnej znajdowało się niebezpieczne narzędzie w postaci noża, pomimo przeprowadzanych systematycznie kontroli przez funkcjonariuszy służby więziennej.

Powód w okresie biegu przedawnienia nie podjął czynności wskazanej w art. 123 k.c., to jest nie wystąpił na drogę postępowania sądowego bądź mediacyjnego, którą to czynnością przerwałaby bieg przedawnienia.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie zaszły także okoliczności wskazane w art. 121 pkt 4 k.c. zawieszające bieg przedawnienia. Uznał zatem, iż trzyletni termin przedawnienia upłynął z dniem 25 września 2004 r., stąd wniesienie pozwu w dniu 13 stycznia 2014 r. nastąpiło po upływie daty, kiedy powód mógł dochodzić roszczenia z tytułu czynu niedozwolonego.

Z uwagi na skuteczne podniesienie przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia, na mocy powołanych przepisów, oddalono więc powództwo.

O kosztach procesu wyrzeczono stosownie do zasady słuszności określonej w art. 102 k.p.c., kierując się trudną sytuacją życiową i majątkową powoda.

O kosztach zastępstwa procesowego udzielonego powodowi przez adwokata ustanowionego z urzędu orzeczono na podstawie § 19 w zw. z § 6 pkt 7 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od tego wyroku w zakresie jego punktów 1 i 2 wniósł powód, domagając się jego zmiany przez uwzględnienie powództwa w całości lub w części i zwrot kosztów procesu od pozwanego, przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym, podając, że nie zostały one pokryte przez powoda w całości ani w części, względnie jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach zastępstwa adwokackiego powoda z urzędu w postępowaniu apelacyjnym według stawki urzędowej.

Zarzuczał skarżący naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 kpc poprzez pominięcie, że okoliczność istotna dla rozstrzygnięcia w postaci niedopełnienia prawnego obowiązku przez funkcjonariuszy pozwanego wyczerpujące znamiona występku z art. 231 k.k. – nieefektywne przeszukanie celi, winna była zostać ustalona w oparciu o domniemanie faktyczne wynikające z przesłanek określonych w apelacji, gdyż bezpośrednie wykazanie tej okoliczności było niemożliwe lub znacząco utrudnione. Wskazywał przy tym powód na niedopełnienie obowiązków z art. 108 k.k.w. przez funkcjonariuszy pozwanego i przeprowadzenie kontroli w sposób nieadekwatny do celu w postaci wykrycia noża w celi i jego odebrania osadzonemu. Jako działanie na szkodę interesu publicznego skarżący widział w nim występki z art. 231 k.k., który nadto można popełnić także przez zaniechanie i bez zamiaru. Zaznaczał nadto skarżący, że nie przeprowadzono po zdarzeniu żadnego postępowania wyjaśniającego i już obecnie nie sposób ustalić przebiegu przeszukania celi i harmonogramu czynności sprawdzających, jednakże zdaniem apelującego fakt okaleczenia go narzędziem, które nie powinno znaleźć się w celi, a jednak tam było mimo kontroli funkcjonariuszy pozwanego, świadczy o nieefektywności przeszukań i braku staranności w ich dokonywaniu.

Apelujący powoływał się nadto na naruszenie prawa materialnego, a to art. 442⁽¹⁾§ 2 k.c. i art. 442 § 2 k.c. w poprzednim brzmieniu przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu mimo braku przesłanek, iż dla ustalenia, że szkoda wynika ze zbrodni lub występku niezbędne jest zindywidualizowanie sprawcy działań lub zaniechań zbrodni lub występku oraz że ustalenie przestępczości czynu bezpośredniego sprawcy rozstroju zdrowia powoda wyklucza możliwość jednoczesnego ustalenia przestępczego działania lub zaniechania innych osób, za które odpowiada pozwany. Powód podnosił przy tym, że bez znaczenia jest skazanie sprawcy M. M. za przestępstwo na szkodę powoda, gdyż zaniechania funkcjonariuszy pozwanego wypełniają znamiona czynu zabronionego z art. 231 k.k., więc przyjęcie braku podstaw dla zastosowania terminu przedawnienia z art. 442⁽¹⁾§ 2 k.c. nie było zasadne. Podkreślał, że nie upatrywał źródła odpowiedzialności pozwanego w czynie popełnionym przez bezpośredniego sprawcę okaleczenia powoda, za którego działania nie odpowiada, lecz w zaniechaniach funkcjonariuszy pozwanego.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zwrot kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Podkreślali bierność powoda, na którym spoczywał tu ciężar dowodu, w kwestii uzyskania grafika kontroli celi, protokołów czynności wyjaśniających podejmowanych po zdarzeniu oraz wykazania okoliczności uprawdopodobniających niedokładność czy niestaranność w działaniach funkcjonariuszy pozwanego. Zarzucał nadużycie prawa ze strony powoda, który obwinia pozwanego o zaniechania w sytuacji własnej bezczynności wobec wiedzy o posiadaniu noża przez współosadzonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie była zasadna.

W pierwszej kolejności godzi się wskazać, że okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie zostały ustalone przez Sąd pierwszej instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy oferowany przez obie strony postępowania reprezentowane przez wykwalifikowanych pełnomocników.

Z tej przyczyny Sąd drugiej instancji ustalenia te w całości zaakceptował, przyjmując je za własne, bez konieczności ponownego, zbędnego ich przytaczania.

Nie doszło przy tym do zarzucanego w apelacji naruszenia normy art. 231 kpc poprzez pominięcie określonych w apelacji okoliczności faktycznych sprawy wskazujących na nieefektywne dokonanie przeszukania celi, w związku z czym doszło do okaleczenia powoda przez współosadzonego. Skarżący chciał, by skutek w postaci szkody na osobie doznanej przez powoda, wskazywał na przyczynę – niedochowanie staranności funkcjonariuszy pozwanego podczas czynności służbowych w zakresie przeszukania celi. Zdaniem apelującego bezpośrednio wykazanie okoliczności, na które się powołuje, było niemożliwe lub znacząco utrudnione.

Wskazać jednak w tym miejscu należy, iż powód w tej mierze nie wykazał stosownej inicjatywy dowodowej, a domniemania faktyczne, na które się powołuje, nie są wystarczające dla przyjęcia za udowodnione jego roszczenia wobec Skarbu Państwa.

Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się w niniejszej sprawie możliwości sięgania do domniemań faktycznych wobec konieczności wykazania przez stronę powodową określonych przesłanek, niezbędnych dla ustalenia zasadności żądania zadośćuczynienia.

Słusznie przy tym wskazał Sąd Okręgowy, że nie wykazano osoby konkretnego funkcjonariusza publicznego, który dopuściłby się czynu określonego w art. 231 k.k., co miało by uzasadniać odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa. Nadmienić wypada, że przestępstwo z art. 231 k.k., we wszystkich jego formach, jest przestępstwem indywidualnym właściwym (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2014 r., V KK 318/13, Biul.SN 2014/7/14).

Skarżący argumentował w apelacji, że sprecyzował podstawę materialno prawną żądania pozwu w toku procesu, powołując się na treść art. 417 k.c. i art. 108 k.k.w. Sąd Apelacyjny zważył, iż chociaż funkcjonariusze pozwanego mają obowiązek stałego nadzoru nad skazanymi zapewniając im ochronę, to jednak rozważyć należy normalny, adekwatny związek przyczynowy pomiędzy ewentualnym zaniechaniem podjęcia konkretnych działań w tym celu, zwłaszcza, że w niniejszej sprawie powód nie poinformował o zagrożeniu bezpieczeństwa (art. 108 § 2 k.k.w.), mimo wiedzy o posiadaniu noża w celi przez współosadzonego.

Słusznie Sąd Okręgowy przyjął zatem, że nie stwierdzono w ustalonym stanie faktycznym, by szkoda powoda, której naprawy przez zadośćuczynienie się domaga od pozwanego, wynikała ze zbrodni lub występku w zakresie, w jakim uzasadniałoby to odpowiedzialność pozwanego.

Wskazać należy natomiast, że odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą (art. 417 k.c.). Jak słusznie uznał Sąd Okręgowy, powód obowiązkowi dowodowemu tu nie sprostał, mimo obiektywnych ku temu możliwości.

Istotnym jest, że nie każde naruszenie prawa stanowi podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na gruncie art. 417 § 1 k.c., ale jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny powstania uszczerbku poszkodowanego i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie tej szkody (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., V CSK 519/12, LEX nr 1391709). W ocenie Sądu drugiej instancji w świetle poczynionych ustaleń faktycznych co do istoty sprawy nie sposób przyjąć za wykazaną odpowiedzialności Skarbu Państwa w niniejszej sprawie.

Przed wszystkim jednak słusznie Sąd pierwszej instancji uznał zgłoszone pozwem roszczenie za przedawnione.

Wynika ono bowiem bezsprzecznie – w odniesieniu do pozwanego Skarbu Państwa - z czynu niedozwolonego. Nie sposób rozciągnąć jego odpowiedzialności do szkody wynikłej ze zbrodni lub występku bezpośredniego sprawcy zranienia powoda w dniu 25 września 2001r.

Nie doszło więc, zdaniem Sądu drugiej instancji, do zarzucanego w apelacji naruszenia przepisu art. 442¹ § 2 k.c. i art. 442 § 2 k.c. przez ich błędną wykładnię. Normy te przede wszystkim nie były przedmiotem interpretacji Sądu pierwszej instancji, lecz zostały zastosowane bezpośrednio, w brzmieniu odpowiednim do rozpatrywanych okoliczności sprawy, stosownie do wskazanych przepisów intertemporalnych.

Bezsprzecznie powód wiedział o szkodzie i podmiocie obowiązującym do jej naprawienia już w dniu 25 września 2001r.; zasadnie przyjęto także trzyletni termin przedawnienia roszczenia wynikającego z deliktu oraz prawidłowo określono początkowy jego bieg.

Roszczenie powoda jako przedawnione zasadnie zatem oddalono, uwzględniając w tej mierze skutecznie zgłoszony przez pozwanego zarzut.

Zagadnienie odpowiedzialności sprawcy wspomnianego zranienia powoda pozostaje natomiast kwestią odrębną i leży poza sferą badania oraz rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w niniejszym postępowaniu.

Wobec powyższego oddalono bezzasadną apelację powoda z mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego wyrzeczono na zasadzie art. 102 kpc, nie obciążając nimi powoda; uwzględniono tu trudną sytuację życiową powoda oraz charakter dochodzonego roszczenia jako wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu przytoczonej normy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z 26. maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu, zwiększając stawkę minimalną w wysokości 5400zł o podatek od towarów i usług.